

Derfor forstår jeg ikke, at CD ikke vil gå ind og lægge det pres på regeringen, der skal til, for at vi kan opnå de her ting i fællesskab. I stedet for vil man stemme gult og ved ikke rigtig, hvad man skal mene. Det er lidt sølle.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Vi er bestemt ikke i tvivl om, hvad vi skal mene. Det kan jeg garantere hr. Peter Skaarup for. Men når vi tager Skrydstruphelikopteren, så er det et rent statsligt anliggende. Det er en retnings- og servicefunktion, som har godt 600 operationer om året, hvoraf de seks eller otte er militære; resten er bare noget med, at en funktion i dette samfund er lagt ud til administration i forsvaret. Det er sådan noget, vi skal beskæftige os med her, når nogen bærer sig tosset ad.

Og når en række DJØF'er i Forsvarsministeriet prøver at skrive sig ud af, at det, at man flytter det ene af de tre punkter hen og overlapper det andet, ikke gør det dårligere, så har vi en opgave her. Den kan vi helt sikkert kæmpe sammen om.

Det, jeg anklager hr. Peter Skaarup for, er i den givne situation at bruge denne sag og dette alvorlige område til et kampagneområde på et tidspunkt, hvor det virker lidt skævt. Men det er hr. Peter Skaarups ret, og det er min ret at stemme gult i den sammenhæng. Dermed demonstrerer jeg også en del.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det fru Inger Marie Bruun-Vierø som ordfører.

Inger Marie Bruun-Vierø (RV):

I begyndelsen af 1990'erne kunne jeg som medlem af Københavns Borgerrepræsentation konstatere, at statistikken viste, at den økonomiske vækst gik uden om København.

Der var en stor frustration og en udbredt opfattelse i Borgerrepræsentationen af, at udflytningen af statslige institutioner til provinsen, f.eks. Flådestationen Holmen og Danmarks JordbrugsForskning, var én af årsagerne til, at arbejdsløshedstallene i København forblev blandt de højeste i Danmark.

Nu er opsvinget omsider nået til København, og arbejdsløsheden falder, men det skyldes ikke et stort antal nye statslige institutioner eller statslige servicefunktioner. Den positive udvikling skyldes et samspil af en lang række andre faktorer.

Jeg havde lyst til at starte med denne lille beretning fra det virkelige liv for at understrege, at statslige institutioner og servicefunktioner selvfølgelig spiller en rolle for et lokalsamfund, men der skal sandelig også andre boller på suppen.

For Det Radikale Venstre er det en målsætning for den regionale udvikling, at den på sigt fører til mindre uligheder i beskæftigelse og økonomiske vilkår i regionerne – og det er alle regioner.

Howdan er så status for den regionale udvikling? Overordnet set er der siden 1970 sket en stadig indsnævring af forskelle både i indkomst pr. indbygger og i de senere år også i den sociale service og i ledigheden. Men der er en tendens til, at der er for mange førtidspensionister i de kommuner, der samtidig skal aktivere og skaffe beskæftigelse til forholdsvis mange arbejdsløse.

Selv mellem to nabokommuner kan der være forskel i arbejdsløsheden, på trods af at arbejdskraften kan pendle fra én kommune til en anden. Det hænger sammen med, at arbejdsløsheden blandt en kommunes borgere ikke kun er bestemt af det lokale erhvervsliv og dermed af behovet for arbejdskraft, men også af kvalifikationer og andre karakteristika for de borgere, der bor i kommunen.

I mange områder af landet er der tale om en betydelig bolig-mæssig opsplnitning, således at personer med høje indkomster og dermed gode arbejdsmæssige kvalifikationer ofte bor i de kommuner, hvor der er attraktive boliger og naturområder. Denne type arbejdskraft pendler gerne langt for at arbejde. Den uuddannede arbejdskraft bor til gengæld i de dårligste og billigste boliger. Her er mobiliteten lav. Lavtlønsjobbet i nabokommunen er ikke helt så attraktivt som forskerjobbet i Foulum.

Når opsvinget gik uden om København i mange år, var det ikke, fordi København manglede arbejdspladser. Der var et stort arbejdspladsoverskud i forhold til den københavnske befolkning i den arbejdsdygtige alder. Problemet var, at den københavnske befolkning manglede de rigtige kvalifikationer, men disse kvalifikationer fandtes i omegnskommunerne, og man pendlede gerne til København hver dag for at arbejde.

Hvis målet om mindre ulighed i beskæftigelsen og økonomisk vækst i regionerne skal nås, handler det først og fremmest om at sikre, at der er en velkvalificeret og mobil arbejdskraft i alle landets regioner, der matcher efterspørgslen.